

Forfatter: Wied, Gustav

Titel: Udrag fra DIGT OG VIRKELIGHED - Livserindringer

Citation: Wied, Gustav: "Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966", i Wied, Gustav: *Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966*, udg. af Villadsen ; Christensen , Rosenkilde og Bagger, 1966-, s. 38. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wied01val-shoot-idm140137201177936/facsimile.pdf> (tilgået 19. april 2024)

Anvendt udgave: Digt og Virkelighed. Nogle Aforismer. Lystige Historier. 1966

Saaledes staa Moders Vindue for mig som det gode Øje, der vogtede over Gaarden, som det Centrum, der samlede alt Liv omkring sig.

IX

HJEMMETS GÆSTER

Vi Børn var henrykte, naar der kom Gæster hjemme paa Gaarden. Naar vi kom fra Skole, saa' vi straks hen tilvenstre paa Gaardspladsen, om der var fremmede Køretøjer. Og holdt der bare en Vogn, dansede vi Indianerdans af Glæde.

Kun een Person paa Gaarden blev arrig, naar der kom Fremmede. Det var Kokkepigen „Røde Hanne“, som rasede over, at hun skulde lave ekstra Aftensmad. Særlig gaît var det, naar Fader og mine Brødre samtidig havde skudt Spurve, som der skulde laves Ragout paa.

Hos flere af vore Gæster lagde vi allerede den Gang Mærke til, at en meget talende Kone altid har en tavs Mand, og omvendt. Der var f. Eks. S.s fra Abildtorpe og K.s fra Stensø.

Fru S. var en stor, smuk Dame med et vældigt Humør og imponerende Talegaver. Manden derimod sagde aldrig et Ord. Han spillede Skak med Fader, begge lige tavse og lige optagne af Spillet. De var en Time om at gøre et Træk, og var Spillet ikke endt til Kl. 12 om Natten, naar S. skulde hjem, blev Brættet med Brikkerne sat op paa Sekretæren til næste Besøg. Og det var under Dødsstraf forbudt Husets Kvinder at røre det.

Fru S. hørte til den kendte Suhrske Slægt og nød et Familielegat, hvilket vi Børn fandt overordentlig fornømt. Vi betragtede hende næsten som en kongelig Person. Og der var nu ogsaa noget kongeligt ved hende.

Da Abildtorpe brændte, gjorde hun et mægtigt Gilde i Lysthuset. Og en Gang hun skulde have Fest paa Gaarden og hverken havde Penge eller Kredit, satte hun sig op i sin Kalechevogn med sin fineste Silkekjole paa og med en vældig tyk Portemonnæ paa Skødet. Saaledes udrustet kørte hun rundt til de Handlende, købte ind med Portemonnæen

demonstrativt anbragt paa Disken, lod sig Varerne bringe ud i Vognen — og kørte bort.

— Og véd De saa, hvad der var i Portemonnæen, lille Fru Wied? sagde hun til Moder, da hun fortalte hende Historien.

— Nej, det vidste Moder da ikke.

— Gammelt Avispapir, min Kære!

Hun var en brillant Dame, en Renæssancekvinde. Da Manden var gaaet fra Gaarden, som alle Landmænd gjorde den Gang, startede hun en Smørforetning i Kjøbenhavn og ernærede hele Familien.

Hr. og Fru K. var Ægteparret S.s Modsætning: *han* talte ustandseligt, *hun* var tavs som en Milepæl. Hun var Søster til S., og det er jo tænkeligt, at vi her staar overfor en Familieejendommelighed.

Vi Børn holdt meget af K., der altid fortalte Historier, den ene værre end den anden. Det var ham, hvis Kort jeg „pakkede“, saa at han fik lutter Herreblade og gjorde Modspillerne Storeslem.

Tit krøb vi ind under Spillebordet og sad musestille og lyttede til hans frygtelige Historier. Han var en rigt anlagt Natur: havde en Nabo høstet 20 Fald, kunde man være sikker paa, at K. havde 30.

Ogsaa han maatte gaa fra Gaarden, og han blev senere Forpagter paa Møen. Her hang der i hans Kontorvindue ud imod Gaarden en stor Plakat med Indskriften: *Mensch, ärgre dich nicht!* Det var nu hans Livsfilosofi.

Saa var der J. fra Adserstrup. J., som var min Gudsfarer og en prægtig Mand, døde tidligt, og hans Kone — *Mor Jasse*, som vi kaldte hende — drev Gaarden ved en Forvalter.

Hun havde et Ansigt som en russisk Bulldog, men behængt med Guldstruds var hun; Kæder, og Ringe og Brystnaale. Iøvrigt var hun overordentlig nærig. En Gang hun var i Kjøbenhavn sammen med Moder, boede de paa Hotel Phoenix. Og Mor Jasse hjemførte derfra Stumperne af de Lys, de havde brændt paa deres Værelse, samt det Sukker, de havde faaet tilovers fra deres Morgenkaffe.

— Vi har jo *betalt* for det, min Go'e! sagde hun.